

[Rahbæk Møller]

pengekasser løser problemerne. Det er selvfølgelig godt, at vi søger at få så mange penge ud som muligt, når vi har puttet penge ind i de pågældende kasser, men hvis vi ikke sørger for selv at opretholde stærke forskningsmiljøer, mister vi netop det særpræg, der gør, at vi kan få glæde af internationale forskningsprogrammer.

Jeg er nødt til at bruge et uartigt ord, nemlig »penge«. Der er brug for flere grundbevillinger til forskningsmiljøerne. Der er brug for at satse bredere end bare på de områder, som regeringen har fundet på skal redde betalingsbalancen.

Der er brug for at sikre en løbende tilgang af unge forskere. Der er brug for flere faste stillinger i stedet for de mange løsarbejderstillinger, der er opstået, og der er brug for at gøre noget ved apparatursituationen osv. Det koster alt sammen penge, men det er penge, der er nødvendige, hvis vi skal løse vore balanceproblemer, jf. konstateringen af sammenhængen mellem forskning og økonomisk udvikling.

Regeringens grønthøsternedskæringer på forskningsområdet skader direkte Danmarks muligheder for at arbejde sig ud af problemerne. Det er næsten trivielt at måtte konstatere det, men også denne redegørelse viser, at den siddende regering ikke evner at løse Danmarks problemer.

Niels Anker Kofoed (V):

Jeg sad og lyttede med interesse til de to ordførere for henholdsvis Socialdemokratiet og SF. Den første ordfører startede sådan i ganske ordinær oppositionstil med en ordentlig svada om, at regeringen var uduelig. Den næste var hr. Rahbæk Møller, som tog sagligt fat på problemerne, men til allersidst alligevel kom med den snert, at nu var man altså et oppositionsparti, og at regeringen ikke helt var uduelig, men omtrent.

Når vi har taget det væk, synes jeg alligevel, jeg vil takke undervisningsministeren for redegørelsen. Selvfølgelig kan man sige, at den var kort, men det synes jeg ministeren skal have ros for. Vi får rigeligt med papir forelagt i Folketinget med rapporter, der koster en masse penge at lave, og som vi har svært ved at kapere, og der kommer såmænd ikke bedre resultater ud af det. Men det, jeg synes undervisningsministeren også skal roses for, er, at der ingen færdige

planer foreligger. Der siges ikke: Vi alene vide, hvordan det skal være, men der ridses spørgsmål op, som vi kan tage stilling til for at se, hvad der er vores problem og vores opgave.

Vi skal selvfølgelig ud fra denne redegørelse komme med vores opfattelse af, hvilke veje der skal betrædes, og hvilke midler der skal gå til forskning. Vi ved, at forskning og højere uddannelse altid har været højt prioriteret af Folketinget, men ifølge redegørelsen har vi haft en konstant stigning i udgifterne. I forhold til bruttonationalproduktet er vi ikke de fremmest, må vi konstatere.

Ifølge den udmærkede og korte redegørelse ofrer vi rimeligt med statsmidler til forskningen. Problemet er, så vidt jeg kan se, den private sektor. Hvorledes er den i stand til at forske, og er den på højde med de andre lande? Jeg tror, vi må erkende, at den forskningsstruktur, vi har, afspejler erhvervsstrukturen her i landet. Vi har ikke virksomheder i en størrelse, som er i stand til økonomisk at præstere de midler, der skal til for at lave den fornødne forskning. Jeg tror, vi må konstatere, at sådan er det.

Det kan også konstateres, at en af årsagerne måske kan være, at vore erhvervsvirksomheder har for lav indtjening, således at der ikke kan afsættes de fornødne midler til den nødvendige forskning. Jeg tror, at vi har to ting, der er dyre her end i andre lande. Det er kapital og lønninger. Det er medvirkende til, at de virkemidler, som regeringen har forsøgt med bedre afskrivningsregler, måske ikke har virket helt efter hensigten. Det hænger måske sammen med, at skal man bruge de virkemidler, skal virksomhederne også have en rimelig indtjening, ellers har det ikke den fornødne virkning.

11 mia. kr., hvoraf statens andel er ca. det halve, er mange penge. I international sammenhæng er det ikke overordentlig mange, så vi må først og fremmest erkende, at vort lands størrelse ikke gør det muligt, at vi kan optræde i alle grene af forskningen på alle områder. På den anden side skal vi have forskning af international standard. Hvis vi ikke har det, kan vi heller ikke udveksle erfaringer eller forskere med andre lande, og det bliver vi nødt til for at få den fornødne viden andre steder fra. Vi kan ikke producere al viden her i landet, selv om vi tror, vi er dygtige. Det er logisk.

Det er derfor ikke overraskende, at vi ikke kan følge med de andre lande. Hvad er års-